

[Justitsministeren.]

Kommissionens. Jeg beundrer det ærede Medlem, det har jeg gjort saa tit, men jeg beundrer navnlig det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit for den Hurtighed, hvormed hun opnaar Klarhed, thi allerede en Times Tid efter, at jeg havde forelagt Forslaget, som var hende ganske ukendt, for det høje Folketing, for hun ud til Venstrepressen . . .

Anden Næstformand (Ulrich): Det hedder „det ærede Medlem“.

Justitsministeren (Steincke): Jeg maa ikke sige hun om det ærede Medlem, saa skal jeg sige det ærede Medlem . . . saa for det ærede Medlem ud til hele Venstrepressen og sagde saadan noget lignende som: „efter mit rent foreløbige Indtryk“, og derefter fældede det ærede Medlem Dommen over dette Forslag uden i Virkeligheden at kende det til Bunds! Det ærede Medlem vil forstaa, at efter den Optraeden i et saa alvorligt Spørgsmaal lægger jeg ikke nogen som helst Vægt paa, at det ærede Medlem stadig væk bevarer sit overfladiske Indtryk, det er hun næsten nødt til.

Det er særlig Bortfaldet af den sociale Indikation og min saakaldte Udvidelse af den medicinske Indikation, der rejser Diskussion ogsaa fra det ærede Medlems Side, og det er vel navnlig de to smaa Ord „andre Forhold“. Diskussionen herom er allerede velkendt. Jeg hævdede, at det er en alt for snæver medicinsk Indikation, som Kommissionen har opstillet, naar den kun anerkender Sygdom som Aarsag til Fosterfordrivelse fra lægelig Side, og jeg sagde, at hvis Kommissionen ikke ved Siden heraf havde opstillet den praktisk altædende sociale Indikation, saa vilde den selv være blevet opmærksom paa, at den medicinske Indikation var formuleret for snævert, thi der kan foreligge Fare for Liv og Helbredstilstand af andre Grunde end Sygdom, ogsaa af økonomiske Grunde, lige saa vel som Sygdom ogsaa kan skyldes økonomiske Grunde.

Jeg kan ikke udtrykke mig klarere, og det forekommer mig, at Regeringens Forslag i saa Henseende er klart, Kommissionens Forslag uklart. Regeringsforslaget siger: Hvis der foreligger Fare for Liv eller Helbred, uanset hvad Grunden er til denne

Fare, saa er det et lægeligt Spørgsmaal; hvis der foreligger økonomiske Grunde til Fosterdrab, saa er det social Indikation, og saa er det et Samfundsspørgsmaal at ophæve denne, det bør ikke ske ved Fosterdrab, det bør ske ved sociale Foranstaltninger. Jeg beklager, at jeg ikke kan finde nogen klarere Grænse.

Det gør ikke noget dybere Indtryk paa mig, naar det ærede Medlem paastaar, at hun støttes af Læger i sin Opfattelse af min Uklarhed. Det ærede Medlem var nemlig ikke saa loyal at citere andre end de faa Læger, der nu tilfældigvis støtter hende. Jeg tør da maaske til Gengæld nævne de Læger, der støtter min Opfattelse. Der er for det første, som det ærede Medlem ved — det kan altsaa kun være en Forglemmelse, naar det ærede Medlem ikke nævnte Navnet —, den gennem mange Aar ledende Overakkuchør ved Fødselsstiftelsen, Professor Gammeltoft, som i saa Henseende ikke er i Tvivl om, hvad mit Forslag indeholder, og da navnlig den nuværende Overakkuchør, Professor Rydberg, som direkte udtalte dette i Studenterforeningen forleden og yderligere har udtalt det i et Brev til mig. Endvidere er der Afdelingslægen ved Skt. Hans Hospital, Dr. Reiter, der udtrykkelig i en Kronik i „Social-Demokraten“ har sagt, at det var meget klart, forstaaeligt og rigtigt. Der er Dr. Borberg og Overlæge Arne Johannessen, som er blevet omtalt, og som ganske vist mener, det gaar for vidt, men ikke mener, det er uklart, og der er Dr. Jørgensen og forskellige andre. Der ligger ikke nogen særlig Vægt paa, om man kan nævne flere eller færre fra den ene eller den anden Side, kun er det ikke videre loyalt af det ærede Medlem kun at nævne de faa Navne, der har støttet hende, og ingen af de meget ansete Navne, der har støttet mig.

Det ærede Medlem klager ogsaa over, at efter mit Forslag lægges hele Ansvaret over paa Lægerne. Skal det være et Angreb paa dette Forslag i Forhold til Kommissionens Forslag? Hvem lægges da Ansvaret paa efter Kommissionens Forslag? Lægerne. Der er kun den Forskel i saa Henseende, at de faa et betydeligt større Ansvar efter Kommissionens Forslag end efter mit Forslag, altsaa det modsatte af, hvad det ærede Medlem udtalte, idet en Del af den sociale